

ת"פ 22413/06 - מדינת ישראל נגד מרעד פקיה

בית המשפט המחויז בירושלים

04 يول' 2017

ת"פ 13-06-22413 מדינת ישראל נ' פקיה
בפני סגן הנשיא, כב' השופט משה דרורי
מדינת ישראל המאשימה
ע"י ב"כ עו"ד דפנה אברמוביץ נגד
מראד פקיה הנאשם
ע"י ב"כ עו"ד קובי סודרי

החלטה

A. כללי

1. בפניה בקשה של הנאשם, באמצעות בא כוחו, עו"ד קובי סודרי, לחיבת המדינה לשלם למרשו, הנאשם, הוצאות ופיצויים, לפי סעיף 80(א) לחוק העונשין, התשל"ד-1977 (להלן: "חוק העונשין" או "סעיף 80", בהתאם), ותקנות סדר הדין (פיצויים בשל מעצר או מאסר), תשמ"ב-1982 (להלן: "התקנות"), בסך כולל של 214,330 ₪, לכיסוי הוצאות הגנתו ופיצוי על מעצרו בשל האשמה בעבירה שוד, שמננה זוכה זיכוי מלא בתיק זה.
2. המדינה, בתגובה בכתב שהוגשה על ידי עו"ד דפנה אברמוביץ', סגנית פרקליטת מחוז ירושלים (פלילי) מתנגדת לבקשתה.
3. אפשרתי לצדים דין בעלפה, שהוקלט והשתרע על פני כ-30 עמודים (עמ' 1300-1270 לפרטוקול).
4. כדי להבין את הבקשה, טעמיה ונימוקי התנגדות המדינה, אין מנוס מהציג, בטעמיה, את האירועים וההילכים מאז פתיחת התקיק בשנת 2013.
5. על רקע זה יובאו נימוקי הנאשם, ולאחריו בפרק העוקב, נימוקי המדינה.
6. בחלק הדיון אדון בשיקולים המשפטיים והערכיים של השימוש בסמכות לפי סעיף 80 לחוק העונשין, והאם המקירה שבפניי מצדיק שימוש בהוראות הסעיף האמור, ואם כן, באיזו מבין חלופתו.

B. הרקע והמעצר

7. הנאשם נעצר ביום 28.5.13 לחקירה בחשד לעבירה של שוד בגיןות חממיות ובכניסה לישראל שלא כחוק. כבר עתה יזכיר כי לאורך כל הדיונים היה הנאשם במעצר, כאשר הוא שוחרר לבסוף בגזר דין שניית ביום השבט תשע"ה (25.1.15).

עמוד 1

8. לפני שадון בהליכים בתיק העיקרי, אזכיר כי גם בעניין המעצרים היו הליכים בבית משפט זה ובבית המשפט העליון, אשר תוצאות המעצר הראתה כי הנאשם היה, כאמור, במעטן כמעט שנתיים.

ג. כתוב האישום

9. כתוב האישום, שהוגש ביום 13.6.11, "יחס לumarur, תחילת, בסעיף 1ubo, שהיה בישראל, ללא שיש בידו יותר כדי, וזאת בחודשים לפני האירוע של שוד (13.6.13; ראה בפסקה הבאה), במספר מועדים ביום האירוע.

10. החל מסעיף 2 לכותב האישום מיוחס לנายน כי הוא - יחד עם שלושה אחרים שהוותם אינה יודעה למאשימה - נכנסו ביום 13.6.13 בשעה 08:30 לבוקר לביתה של המתלוננת בירושלים במטרה לשוד אותה.

11. נטען בכותב האישום, כי הבית היה נועל וכי המתלוננת סירבה לפתח את הדלת. אז, אחד מבין השודדים אמר כי הם אנשי משטרת, והמתלוננת זיהתה שעלה ראשו כובע קסקט ועליו כתוב "משטרת".

12. בעקבות זאת, המתלוננת פתחה את הדלת והנאשם או אחד האחרים זרק את המתלוננת על הרצפה, כאשר עזקה לעזרה - הם כפתו את ידיה ואת רגליה וכיסו את פניה. הנאשם ואחרים גררו את המתלוננת לחדר השירותים, ואחד מביניהם נכנס אחריה לשירותים כאשר על ידו כפפות וכובע, תפס אותה תוך שהוא חונק אותה ועורך עליה חיפוש. הנאשם או אחד האחרים אמר לה: "**שקט, את** [כנראה צריך לומר: אם] **תדברי, אני הורג אותך**", ואחד מביניהם הניח על צווארה של המתלוננת עם הקצה החד שלו. המתלוננת אמרה לנายน ולאחרים היכן מפתח הכספת, ומ潸א מצאו אותה היכה בה הנאשם או אחד האחרים. המתלוננת סיפרה להם שיש בתיקה 3,000 ₪ ובתגובה הנאשם או אחד האחרים אמר לה שהיא משקרת והיכה אותה שוב. הנאשם ואחרים גררו את המתלוננת לחדר השינה, והוא מסרה להם את מפתח הכספת. הם הותירו את המתלוננת בחדר השינה כפופה, כאשר הם סגרו את החלונות והתריסים, כיבו את האור וסגרו את דלת החדר. הם שפכו חומר ניקוי מסווג אקונומיקה על רצפת הבית.

13. בפועל, גנבו הנאשם ונשים אחרים מביתה של המתלוננת תכשיטים ובהם צמידי זהב, קרטייס הנחה ע"ס 2,000 ₪, וכן 3,000 ₪ בזמן, צורר מפתחות ולחוץ אזעקה.

14. כתוצאה מעשייהם של השודדים נגרמו למתלוננת חבלות קלות בגב ובפנים, והם אף גרמו לה להלם, חרדה וסבל נפשי קשה.

15. וכן נאמר בסעיף 18 לכותב האישום:

"**במעשיו, בנסיבות חדא, גנב הנאשם דבר, יחד עם אחרים, ובשעת מעשה או בתכווף לפניו או לאחריו ביצע מעשה אלימות באדם כדי להשיג את הדבר הנגנבן ולעכבו אצלם וכדי למנוע התנגדות לגניבת הדבר ולהתגבר عليه, כשهم בחבורה, ובשעת השוד, הכו אדם או השתמשו באלימות אחרת כלפי גופו. כמו כן, נכנס הנאשם לישראל, או ישב בה שלא כדין.**".

16. הוראות החקיקות לפייהן הנאשם הוגש בכותב האישום הנ"ל, כללו עבירות אלה:

א. שוד בגיןות חמירות - עבירה לפי סעיף 402(ב) + סעיף 29 לחוק העונשין;

ב. שחות בישראל שלא כדין - עבירה לפי סעיף 12(1) לחוק הכניסה לישראל, התשי"ב-1952.

17. הנאשם, מפי סנגורו עו"ד קובי סודרי, הודה בסעיף 1 לכתב האישום, לעניין שהוא בישראל שלא כדין במספר הזדמנויות, כאשר הוא מצין שאין ביכולתו לנ��וב מועדים מדויקים. הוא מאשר שהוא גר בכפר אל גיב, לצד הכפר קטן (סמוך לאבו גוש ולרמות, בתחום ירושה ושומרון).

18. לגבי סעיף 2 לכתב האישום וכל האירועים הנטען בהם שכתב האישום בכל הקשור והכרוך לביצוע השוד, טענת הנאשם - כפי שהזגגה על ידי סנגורו עו"ד קובי סודרי - היא כי לא היה באירוע זהה, והוא במקום אחר. הסנגור מצין כי אינו מסוגל להגיד בוודאות היכן היה. הסנגור, עו"ד סודרי, הוסיף כי התאריך בכתב האישום הינו שגוי, תוך שהוא מפנה לכך כי ביום 13.6.4 - התאריך שמופיע בכתב האישום ביום האירוע של השוד - היה הנאשם עצור.

19. ראוי לציין כי במהלך הדיונים לפני, בעת הגשת הסיכומים (עמ' 1177 שורה 27), הסכימו הצדדים כי היום שבוצע השוד היה 9.5.13 (להלן: "יום האירוע").

20. הסנגור הוסיף וטען בתשובהו לכתב האישום כדלקמן (עמ' 5, שורות 19-21 לפרטוקול מיום יא אב תשע"ג (18.7.13)):

"לגביו כל העבודות האחרות - כופר מחותס רדיעה. יחד עם זאת לצורך המשפט, אין מחלוקת על התרחשותם של העבודות השונות. בית משפט לא יצטרך לשמעו ראיות לצורך עניין זה. המחלוקת היחידה היא נוכחותו ומעורבותו של הנאשם בעבודות אלה."

21. באותה ישיבה, הצהיר הסנגור על יתר חקירות מספר עדי ה抬起头ה, תוך הדגשה כי הוא עומד על חקירת עד תביעה 16, שהוא המדווח, וכי ביחס לשאר העדים ימציא הודה מאוחרת יותר.

22. כמו כן, הצהיר עו"ד סודרי, כי אין לו טענות זוטא, ולפיכך, אין מניעה להגיש את אמרתו של הנאשם, וכל היוטר תהיה לו חקירה בגין גינוי ההודעות, ושגם על זה יודיע בנפרד (שם, עמ' 5, שורות 23-26).

23. ראוי לציין כי במסגרת התשובה לכתב האישום הערכו הצדדים כי התקיק יסתהים במספר ימי שיפוט בודדים: הסנגור העיר כי הוא זוקק ליוםיים שלושה לחזור את עדי ה抬起头ה, וב"כ המשימה הסכימה להערכת האמורה, צינה כי מבחינתה די במספר שעות (שעה שעתיים לכל היוטר) לחזור את הנאשם.

לאור זאת, נקבע התקיק לדין לשלווה ימים רצופים, בחודשים נובמבר-דצמבר 2013.

24. "א Kapoor" בלוח הזמן ואציג כי בפועל התוצאה הייתה, לאחר מספר גלגולים שיפורטו להלן, כי התקיקמו בתיק זה (כולל ישיבת הטיעון לעניין הפיזיים) - 30 ישיבות ועמדו הפרטוקול הגיעו ל-1300 (עד להכרעת הדין האחרונה התקיקמו 28 ישיבות והסיכומים הסתיימו בעמ' 1257).

ה. **תמצית ההליכים בתיק**

25. כדי להבין את אשר אירע להלן, אציג כי מבחינת המאשימה, התשתית הראיתית להרשעת הנאשם, בעבירה שבאה לא הודה, קרי: השתתפות בשוד, כוללה את הריאות הבאות: עדות המדווח; טביעה חלק מכף ידו על קיר בחדר מדרגות סמוך לדירה שנשדדה; שקריו של הנאשם בחקירותו.

26. ב"סיבוב" הראשון, נשמעו עדים ובשלב מסוים כאשר המדובב היה על דוכן העדים ניתנו על ידי מספר החלטות בעניין חיסין ובעקבותיהם החליטה המאשימה לוותר על עדות המדובב ובעקבות החלטות שלא לחסוט חלקים אחרים מהפרוטוקול, והודעה המאשימה ביום יא בשבט תשע"ד (12.1.14) "אלו עדי" (עמ' 113, שורה 11), אז הוריתי להמציא את הפרוטוקול להגנה (ההחלטה בעמ' 115). בעקבות כך הודיעה המדינה כי לאחר שעשתה "**חישובים ומילכום**" הגעה למסקנה כי אם "מסר הפרוטוקול לנאשם המצב היה חמור, וכך לган על המדובב היה הסכמה בלית ברירה לחזור בה מכתב האישום (עמ' 116 שורה 20). עוז סודרי ביקש שהחומר "מסר אליו ובכל מקרה לאור בקשר המדינה לחזור בה מכתב האישום הוא ביקש כי מרשו זוכה וכי בית המשפט יורה על שחרורו.

27. באותו יום, יא בשבט תשע"ד (12.1.14) ניתנה על ידי הכרעת דין המזקה את הנאשם וזו היא לאחר שמדינה הודיעה על חזרתה מכתב האישום והנאשם כבר השיב תשובה לכתב האישום, נשמעו ראיות והמדינה הצהירה אלה עדי.

ה.1. ה"סיבוב" הראשון - עד 12.1.14

28. לעניין שחרור הנאשם, קיבלתי את עמדת המדינה ואמרתי כי הוא ישאר במעצר במשך 72 ימים עד להכרעת בית המשפט העליון (עמ' 120, פסקה 12ג לפרוטוקול של יום 12.1.14).

29. בהקשר לעניינו אזכיר כי כבר בשלב זה דהינו בפסק הדין המזקה הראשון, הוריתי כי המדינה תשלם לנאשם באמצעות הסניגור סך 15,000 ₪ בצוירוף מע"מ כהוצאות משפט (סעיף 12.ג, עמ' 120 שורות 18-19 לפרטוקול).

ה.2. הערעור הראשון בבית המשפט העליון - ע"פ 351/14

30. המדינה הגישה ערעור לבית המשפט העליון, כאשר במהלך הדיון בהסכמה הנתבע הוא נותר במעצר בהיעדר חלופה. בית המשפט העליון בע"פ 351/14 קיבל את הערעור וביטל את זיכוי הנאשם.

31. עיקר פסק הדין דין בשאלות הקשורות לדרכי הדינויו לעסוק בחיסין ובهم חיסין הנטען של המדינה בקשר למדובב. מאחר והדברים - עם כל חשיבותם לתיקים אחרים - אינם רלבנטיים לבקשה זו, לא רأיתי לנכון לפרט את כל נימוקי בית המשפט העליון, שניתנו על ידי כב' השופט - כתוארו אז - אליקים רובינשטיין - לדבריו הסכימו כב' השופט יצחק עמידת וככ' השופט אוריה שם בע"פ 351/14 מדינת ישראל נ' מרעד פקיה, ביום טז באדר א תשע"ד (16.2.14), בפסקאות יב-ז, לחווית דעתו של כב' השופט רובינשטיין,DOI לצורך הבנת החלטה זו, ביצתו הפסקה המסתממת של פסק הדין - פסקה יה:

"הערעור מתתקבל איפוא מבונן זה שזכותו של המשיב - מבוטל, והתיק מוחזר לבית המשפט המחויז על מנת שיישמע את גורמי המדינה במעמד צד אחד. לאחר מכן יכריע בית המשפט בעתרתו של המשיב לגילוי ראייה לפי שיקול דעתו, ואני מביעים כל דעה. פרוטוקול הדיון בבית המשפט המחויז מיום 26.11.13 יפורסם, באופן שיושמו ממנו הפרטים לגבייהם ניתנה תעודת החיסין, ובכלל זאת פרטם כלשהם הנוגעים למדובב, לרישום הפלילי שלו ולעונשים שהוטלו עליו. בנסיבות העניין, בהתאם כאמור, הנהנו מורים על ביטול פסיקת ההוצאות בהן חוויבה המדינה."

ה.3 ה"סיבוב" השני - עד 22.5.14

32. בעקבות החלטת בית המשפט העליון בע"פ 351/14 הנ"ל, נקבעו מועד דיוון, המדינה הוצאה תעודת חיסין נוספת והמדובר העיד ממשך מספר ישיבות.

33. בישיבת בית המשפט ביום 22.5.14 (שהחלה בהקלטה בעמ' 583), חזרה וטענה המדינה טענות לעניין החיסין, מדובר העיד וחקירה (עמ' 589 ואילך להקלטה) ובמהמשך היום הועלו טענות חיסין נוספות על ידי המדינה, והדין הועבר להקלדה (וקיבל מספרי עמודים קודם).

34. כך נאמר על ידי בית המשפט בעמ' 572-573 פרוטוקול מיום כב באיר תשע"ד (22.5.14):

"הדין בתיק זה הוקלט עד לשעה 10:55. חברת ההחלטה תdag לפיענוח ההחלטה בהקדם.

בשעה 10:55 ביקשה ב"כ המדינה, עו"ד שלומית בן יצחק לעבור להקלדה, כאשר היא מבקשת שהדין יתקיים בנסיבות הנאשם ובא כוחו, ללא נוכחות המדווח, שעדותו מבנית המדינה הסתירה.

פרוטוקול המוקלט הופסק בשלב זה:

עו"ד סודרי ב"כ הנאשם שאל את המדווח את השאלה הבאה:

אני אומר לך שכשאתה העד כאן לפני השופט והכחשתuai פעם העלתה במשטרה על אדם אחר Cainilo הוא ביצע עבירה פלילית, גם זה שיקרת לשופט?
ב"כ המדינה התנגדה לשאלתך.

הסבירתי באולם כי שאלה זו אינה חותרת תחת חיסין מדובר ונوعדה להבטיח את חקר האמת, שכן ממה נפשך: אם אכן מדובר לא העיל על אדם אחר, כפי שמאמיןנה כנראה המדינה, כי אז הדבר מוסיף לאמינות העד המדווח; אם מאידך גיסא, תשובה העד תהיה כי הוא אכן העיל במשטרה על אדם אחר, הדבר חשוב מאד לבייה"מ כדי לדעת האם להאמין למדווח, או שמא, כתענט עו"ד סודרי, אם הוא העיל פעם אחת על אדם אחר, יכול להיות שהוא מעיל גם על מרשו של עו"ד סודרי.

ב"כ המדינה חזרה וטענה כי השאלה פוגעת בחיסין מדובר. בית המשפט הסבירה לה כי אין הדברים כך.

כפי שהעיר עו"ד סודרי בפרוטוקול המוקלט היו שיח ושיג של דברים בין ביה"מ לבין ב"כ המדינה.

בשלב זה בשעה 10:55 ביקשה ב"כ המדינה להודיע כי לאור החלטת ביה"מ, עמדת המדינה היא כי מדובר לא ישיב על השאלה האמורה ולכן מבקשת לחזור בה מכתב האישום והוא ערה לכך כי התוצאה תהיה זיכוי הנאשם, אז יוגש ערעור לבית המשפט העליון על ידי המדינה, המדינה תבקש את מעצרו של הנאשם, והכל כפי שהיא 'בנסיבות הקודם'.

35. וכן, בהמשך היום, לאחר טיעונים נוספים, ניתנה הכרעת דין מזכה את הנאשם לאור חזרת המדינה מכתב האישום (עמ' 575 פרוטוקול מיום כב באיר תשע"ד (22.5.14)).

36. לעניין המעצר באותו יום, קבעתי כי המاذן משתנה לאור זיכוי שני ולכן הוריתי על מעצר ל-72 שעות, אך אם יופקד סך של 10,000 ₪ ויוומצאו שני ערבים תושבי ישראל שיחתמו על ערבויות בסך 10,000 ₪ ויפקידו 1,000 ₪ (כך שסך כל ההפકדות יהיה 12,000 ₪), ישוחרר הנאשם למעצר בית בכפоро (פסקה 9 להחלטה מיום כב באיר תשע"ד (22.5.14), בעמ' 579, שורות 23-30). נוענית לבקשת המדינה ועיבובי הביצוע ל-24 שעות כדי לאפשר ערעור לבית המשפט העליון (שם, עמ' 580-581).

ה. 4. הערעור השני בבית המשפט העליון - ע"פ 3676/14

37. המאשימה הגישה ערעור לבית המשפט העליון ובמסגרתו הוגש בש"פ 3675/14 שבו בית המשפט העליון, לאחר שניתח את הנתונים וצין כי "ענינו במקרה יהודי ונדרש של הנאשם המזוכה בפעם השנייה" (פסקה 10 רישא להחלטת כב' השופט צבי זילברטל מיום ג בסיוון תשע"ד (1.6.14)), תוך הדגשה כי מדובר בזיכויים "שאינם נובעים מהכרעה שניתנה לאחר שמייעת הראיות והטענות לגוףן, אלא בזכותם שהם פועל יוצא של החלטת המאשימה להודיע על חזרתה מהאישום, עקב חששה שהחלטות הערכאה הדינונית אינן עלולות בקנה אחד עם חיסיון שהוטל כדין על כל פרט שיש בו כדי להביא זההו של מדובר שהוא עד תביעה מרכזי" (פסקה 10 להחלטה הנ"ל) נקבע כי במערכת האיזון הכללת התקבלה בבקשת המדינה והמשיב דשם (הנאשם שלפני) נעצר עד לתום הליכי הערעור או ל-90 יום מיום 7.6.14, לפי המוקדם.

38. בית המשפט העליון קיבל את ערעור המדינה בפסק דין מיום כה באב תשע"ד (21.8.14), כאשר את פסק הדין נתן כב' השופט ניל הנדל ולדבריו הסכימו כב' השופט יורם דנציגר וכב' השופט אורן שהם.

39. בתיאור הרקע בהלכים הקודמים מצין בית המשפט העליון את הדברים הבאים, שיש להם השלה גם לבקשת שלפני (הסיפה של פסקה 2 לפסק הדין):

"הראיות המרכזיות כנגד המשיב הן טביעת אצבעות כף ידו, גירסה כבושה שמסר במשטרה וממנה חזר בו בהמשך ואמירות מפלילות, מוקלטות, שמסר בעת מעצרו למדובר. להה משמש עד תביעה מרכזי. בהליך זה הוצאה תעודה חיסיון לטובת הציבור, חתומה על ידי השר לביטחון פנים, לפי סעיף 45 לפיקודת הראיות [נוסח חדש], התשל"א-1971. התעודה אוסרת בין היתר גילוי כל פרט או מידע העולם לגלוות את זהותו של מדובר, לרבות שיטת הפעלתו".

40. בית המשפט העליון, מפרט (בפסקה 4 לפסק דין) 15 שאלות שבית המשפט המחויז התיר לשאול את מדובר, אשר לטענת המדינה הן מנוגדות לטעות החיסיון.

41. בית המשפט ניתח אותן שאלות, על רקע פרשנותו את תעודה החיסיון. מסקנתו הייתה, כי שאלות אלה פסולות, וחומרות מתחת תעודה החיסיון. על כן, החלטות בית משפט המחויז שהתריר לשינוי לשאלות אלה את מדובר, דין להבטל.

פועל יצא מכך הוא כי, דין זיכוי של המשיב להבטל, יש להחזיר את התקיק להמשיך בירור בבית המשפט המחויז (פסקה 9 לפסק הדין; וכן בסיקום בפסקה 13).

ה. 5. ה"סיבוב השלישי" - מיום 17.9.14 עד למתן פסק הדין ביום 15.1.15

42. בעקבות החזרת התקיק מבית המשפט העליון ב"סיבוב השלישי" בע"פ 3676/14 (ראה: תת פרק ה.4 לעיל) קיימתי ישיבות לא מעטות שבהן שמעתי את עדות>About; והכל על פי הנחיות בית המשפט העליון.

43. נשמעו יתר עדוי התביעה והנאשם העיד להגנתו.

ה.6 הכרעת הדין המזוכה את הנאשם מעבירות השוד ומרשיעת אותו בעבירות השב"ח

44. לאחר שמיית הראות, הצדדים הגיעו סיכומיהם בכתב ובטל פה, וניתנה הכרעת דין ביום ה' בשבט תשע"ה (25.1.15) (להלן: "הכרעת הדיון"). בפסקה 40 להכרעת הדיון מפורטים מועדי הסיכומים בכתב ובטל פה.

45. תוצאת הכרעת הדיון היא: זיכוי הנאשם מעבירת השוד בנסיבות חמירות, והרשעתו בעבירות של שהות בישראל שלא דין (פסקה 2 להכרעת הדיון).

46. מאחר והוסכם בין הצדדים כי המתלוונת לא זיהתה את הנאשם כמי שנטל חלק בשוד ולא בוצע מסדר זהה על ידי המתלוונת (פסקה 43 להכרעת הדיון), טענת המדינה כי ניתן להוכיח את השתתפות הנאשם בשוד על בסיס שלושה סוגיות (עמ' 178 לפרטוקול; פסקה 44 להכרעת הדיון):

"א. טבעת כף יד, שנמצא מחוץ לדירה על השיש בחדר המדרגות, ואשר המדינה טוענת כי היא של הנאשם.

ב. אימרות חז"צ של הנאשם בפני המדובב, כמפורט בתמלילים (ת/20, על כל מוצגי המשנה שבו; ראה: פסקה 34.ו לעיל).

ג. שקרים של הנאשם, המוכחים כי גרטתו, כפי שמסר במשטרת ובבית המשפט, היא גירסת צב".

[ואכן, בדרך זו הלהקה המדינה מאז תחילת התקיק, וכך אף הציגה את הדברים בפני בית המשפט העליון ב"סיבוב השני"; ראה הצעתו מדברי כב' השופט הנדל בע"פ 14/3676, כפי שהובאו לעיל בפסקה 39.]

47. בפרק השישי של הכרעת הדיון (פסקאות 110-55) ניתוחתי את משמעויות הראיה של טבעת כף היד, והגעתי למסקנה כי טבעת כף יד היא שווה ערך לטבעת אצבע (פסקאות 80-71), וכי טבעת כף היד שנלקחה מקיר השיש בחדר המדרגות היא זו שהגיעה למז"פ והוא זו של הנאשם (פסקאות 88-81 לעיל). קיבלתי אפוא את עדמת המדינה לעניין ראייה זו. אך, כמפורט בתת פרק ו.7 להכרעת הדיון ("משמעות טבעת כף היד במאגר הראיות"), הגיעתי למסקנה כי אין להרשיע את הנאשם בעקבות ראייה זו בלבד, וזאת תוך התייחסות לפסקה בעניינים דומים. הopsisטי כי אף אם טבעת כף היד היא שווה ערך למצולמות בחדר המדרגות, אין הוכחה שטבעת כף היד אינה מיום השוד ועל כן אין בכוחה להביא להרשעה גם אם הנאשם נכח בחדר המדרגות של הבניין בו בוצע השוד בתאריך בלתי ידוע הcoilל גם שלוש שנים שקדמו לאיורע (ראה הסיקום בפרק ו.8 פסקאות 108-110).

48. עיקר הכרעת הדיון (פרק ז' פסקאות 187-111), הוקדשה לשאלת המדובב, שהוא, כאמור, הביאה תיק זה פעמים לבית המשפט העליון (ראה תחת פרק ה.2-ה.4). ברם, בסיוםו של יום, כפי שנוחתו הדברים בתתי פרק ז.5 ו-ז.6 (פסקאות 153-126), מסקנתנו הייתה כי "מדובר במדובב שאינואמין בעליל" (הסיפה של פסקה 152 להכרעת הדיון).

49. מעבר לכך, וכפי שציינתי בפסקה 153, בחרנתי את דבריו המדובב לגופם, כדי לבדוק האם מדובר ניתן להסיק כי אכן הנאשם הוודה בפניו כי נתן חלק באותו שוד (פסקה 153).

50. בעניין אחרון זה, התייחסתי בתת פרק ז.7 למספר אמרות שהמדוברב העיד כי הנאשם אמר ובהם "לא היה אף אחד בבית" (תת פרק ז.1.7); דברי הנאשם לא מדובר כailo מדבר באשה יהודיה שאין להתייחס לשבועה (תת פרק ז.2.7); עדות המדווח לפיה הנאשם סימן לו בתנועות ידיים שהשודדים היו רעולי פנים, כאשר בסוף הבהיר כי גם לדברי המתלוונת השודדים לא היו רעולי פנים (תת פרק ז.3.7); דברי המדווח שה הנאשם אמר לו מה יקרה אם יפתח עליו אחד משותפיו (תת פרק ז.4.7). מסקנתי הייתה כי לא ניתן להסיק מדברים אלה מאמנה לעניין הרשותו הנאשם.

51. החלק השלישי של הראיות, לשיטת המדינה (ראה פסקה 46 לעיל), היה מבוסס על שקרים הנאשם. ברם, הנאשם הסביר את הנסיבות טבעיות כפ' ידו בחדר המדרגות בכך שיצא מכפרו אלג'יב (פסקה 17 לעיל), כדי לחפש עבודה. הוא גם נתן הסבר מדוע בחקירותיו הראשונות במשטרת הבהיר את יציאתו מכפרו לירושלים לצורך כך, בשל מסר על תנאי שריחף על ראשו בשל עבירות שב"ח. הדברים הסבירו והרחבו בפרק ח להכרעת הדין.

52. וכן סיכמתי את הכרעת הדין ואת הנימוקים לזכויו של הנאשם מעבירת השוד בנסיבות חמירות (פסקאות 213-216 להכרעת הדין):

"213. ככל שמדובר בטבעת כף היד (פרק ז), גם לאחר שקיבلتني את עמדת המאשימה כי דין טבעת כף יד בדיון טבעת אצבע, וכי המעתק וההשוואה בוצעו בצוורה מקצועית, קבועתי כי מבחינה משפטית, מאחר וממדובר בטבעת כף יד עלلوح שיש בחדר המדרגות, ולא על טבעת כף יד או טבעת אצבע בתוך דירת השוד, ולא כל שהן שלא בחפציו השוד, מדובר בראיה נסיבתית חיצונית, שאין בה לבדה כדי להביא להרשותה."

214. הסברי הנאשם, כפי שפורטו בפרק ח, די בהם כדי להביא לזכויו, כפי שנעשה הדבר בבית משפט השלום בחיפה, כאשר שם טבעת כף היד הייתה בחalon הפריצה, ובקל וחומר.

215. המדווח - שעמד במרכז תיק זה (הוא העיד לאורך שmono ישיבות, וענינו עמד במקד הדיננים בשני הערעוריים בבית המשפט העליון), לא אמראמת, ולא ניתן להשתית ממוצא עובדתי כלשהו על דבריו (חולת הדברים שהוקלטו בתא, שלגביהם גם הסניגור מסכים שהם נאמרו). מאחר ואין חולק כי הנאשם לאורך כל שיחותיו עם שני המדווחים הבהיר באופן נחרץ ועיקרי את השתפותו בשוד, אותן קטיעי דברים, ותנועות ידיים, שמכוחם ניסה המדווח להסיק כailo הנאשם הודה בשוד - איןם יכולים לשמש בסיס להרשותה, הן בשל הקביעות העובדות כי המדווח אמר דברים או תאר מעשים שלא היו, והן - לחילופין - שאין בדברים אלה, גם אם נאמרו או בוצעו, כדי להוות ראיות מספקות להרשותו הנאשם.

216. סוף דבר כתחילתו. כפי שכתבתי בפסקה 2 בפתח הכרעת הדין, אני מזכה את הנאשם מעבירת השוד בנסיבות חמירות, ומרשע אותו בעבירות של שהות בישראל שלא בדיון".

ה.7 גזר הדין

53. בטיעונים לעונש לעניין גזר הדין של הנאשם בגין עבירות שב"ח, ביקשה המדינה כי העונש יחד עם הפעלת

- מאסר על תנאי של ששה חודשים יהיה חופף לתקופת המעצר שנמצא בה הנאשם (עמ' 1258 שורה 27).
54. מайдך גיסא, טען עו"ד סודרי, כי יש להטיל על הנאשם מאסר שלא יעלה על ששה חודשים שהוא תקופת המאסר על תנאי שכלו יהיה חופף לתקופת המאסר שיש להטיל עליו בגין התקיק הנוכחי (עמ' 1259 שורות 25-22).
55. הצדדים הסכימו כי הנאשם השוחרר מעבירות שב"ח קודמות מיום 15.5.11, והשוד בוצע ביום 9.5.13 ולכן המאסר על תנאי הוא בר הפעלה, שכן הוא נקבע לששה חודשים לפחות שנים (עמ' 1259-1260).
56. בגזר הדין התייחסתי לכך שאין פירוט של מספר עבירות שב"ח שביצעו הנאשם, פרט לנקיית לשון רבים ועל כן, לדברי חז"ל, "מיوطו רבים שניים" (פסקה 2 לגזר הדין, עמ' 1260, שורות 32-31). הצדדים לא טענו באופן מסודר ושיטתי לפי תיקון 113 לחוק העונשין, אך המדינה הצהירה שמתחם העונש ההולם הוא אחד עד ששה חודשים מאסר והסניגור לא הציע מתחם אחר, ועל כן קבעתי כי יש להטיל על הנאשם על ששה חודשים עונש מאסר של ששה חודשים שכן מדובר בשתי עבירות.
57. לעניין הפעלת המאסר על תנאי לא קיבלתי את עמדת הסניגור בדבר חפיפת העונשים, וקבעתי כי הם ירוצו במצטבר שכן הוכח שהמאסר על תנאי הקודם לא שימוש הרתעה מספקת (פסקה 12 עמ' 1262, שורות 12-16 לגזר הדין).
58. לא קיבלתי את עמדת המדינה לפיה תקופת העונש תחפו את המעצר הנוכחי שהוא 20 חודשים שכן מאסר זה הוא בלתי מידתי ביחס לעונשים של עבירות שב"ח (פסקה 13 לגזר הדין, עמ' 1262, שורות 18-19; וכן הנימוקים המפורטים בפסקאות 14-18 לגזר הדין, עמ' 1262-1263).
59. לפיך, העונש שהטלי על הנאשם היה ששה חודשים מאסר בפועל ועוד הפעלת ששה חודשים מאסר על תנאי, כך שבמצטבר העונש שירצה הוא שנת מאר (פסקה 19 לגזר הדין, עמ' 1263 שורות 11-14). כמו כן הטלתי על הנאשם מאסר על תנאי נוסף של ששה חודשים, אותן ירצה אם יבצע עבירות שב痴 במשך שלוש שנים מיום שחררו (פסקה 20 לגזר דין, עמ' 1263 שורות 16-17).
60. בסיסים גזר הדין כתבתי בפסקה 21 (עמ' 1263, שורות 19-20), כדלקמן: **"אחר והנאים נמצא במעצר 20 חודשים והוא צריך לרצות 12 חודשים, אני מורה על שחררו לאלטר."**
- ה.8 מעצר הנאשם/שחררו לאחר גזר דין**
61. בתום הדיון שבו ניתנה הכרעת הדין, נשמעו הטיעונים לעונש, וניתן גזר הדין, כאמור בתת פרק ה.7 לעיל, בבקשת המדינה לעצור את הנאשם ל-72 שעות ולשקל אפשרות ערעור (עמ' 1264 לפרטוקול). הסניגור התנגד וטען כי מדובר בההתՄרות במרשו (עמ' 1264-1265 לפרטוקול).
62. בהחלטה שנתתי, על אחר, התייחסתי לכך כי מדובר בבקשת שלישי של המדינה לעצור את הנאשם לאחר זיכוי בפעם השלישייה (עמ' 1265 שורה 18, פסקה 1 להחלטה).
63. בהמשך התייחסתי לכך כי בעבר לאחר הזכוי השני איפשרתי לנאים שחררו בערובה הכלל הפקדת כספים וערבים (ראה הפרטים בפסקה 36 לעיל).
64. הסברתי כי לשיטתתי, ובכלל וחומר, תנאים אלה ראוי שישםו ביחס לזכוי השלישי, שהוא לגופו של עניין, והוריתן

כי הנאשם יעצר ל-72 שעות, אך ישוחרר אם יפקיד 10,000 ₪, ימציא שני ערבים, שיפקידו 1,000 ₪ כל אחד. ויחתמו על ערבות של 10,000 ₪ כל אחד (פסקה 12 להחלטה, עמ' 1267, שורות 4-5).

65. לאחר שהערבים חתמו ביום 27.1.15 והפקידו את הסכומים, הודיעו הפרקליטות כי החלטה שלא להגיש ערעור בית המשפט העליון, ובפועל הנאשם שוחרר ממעצרו.

ו. **נימוקי המערער בבקשת להחזיר הוצאות הגנה ופיצוי על מעצר**

66. עתרת עו"ד קובי סודרי, סניגורו של הנאשם, היא כי המדינה תשלם לבקשתם את הסכומים הבאים, הכל כמפורט ב"בקשת להחזיר הוצאות הגנה ופיצוי על מעצר", שהוגשה לבית המשפט (להלן: "הבקשה"):

א. פיצוי עבורימי המעצר - 88,896 ₪, וזאת עבור תקופת המעצר (20 חודשים) בגין תקופת המאסר (12 חודשים), ובמשך הכל "**יוצא שהוא שהה במעצר לא מוצדק במשך 240 ימים**" (סעיף 32 לבקשתה), ועל פי תקנות סדר הדין (פיצויים בשל מעצר או מאסר), תשמ"ב-1982, המפנה לסכום שנקבע על ידי שר העבודה והרווחה על פי החוק למוסד לביטוח לאומי, הפיצוי היומי הוא 370.4 ₪, וככפלתו ב-240 ימי המעצר, הוא הסך של 88,896 ₪ (סעיף 33 לבקשתה).

ב. תשלום עבור שכר טרחה סניגור בסך 125,434 ₪. בעניין זה מפורטים ימי הדינונים הן בבית משפט השלום בעת הארכת המעצר, הן הדינונים בבית המשפט המחוזי בענייני המעצר, הן הערעוריים בבית המשפט העליון והן ההליך העיקרי בבית משפט זה, ועל פי התעריף בתקינה 9 לתקנות הנ"ל, הסכום הכולל הינו 125,434 ₪ (סעיף 34 לבקשתה).

ג. הסיגור מבקש תוספת על פי תקנה 9(ב) לתקנות שהיא תוספת מנ榛ק, בסך 41,811 ₪ (סעיף 35 לבקשתה).

ד. סך כל הסכומים להם עותר הנאשם לחיב את המדינה הוא 214,330 ₪ (סעיף 37 לבקשתה).

67. הנימוקים של ב"כ הנאשם המבוססים על סעיף 80 לחוק העונשין.

68. תחיליה, טען הסניגור, כי התקנים החלק הראשון של הטעיף. לשיטתו, לא היה יסוד לאשמה נגד המבקש ולא היה צריך כתוב אישום נגד המבקש וכי טובע סביר זהior לא היה מגיש כתוב אישום על בסיס הראיות הקיימות. לעניין זה מסביר הסניגור, כי לאחר ומדובר בתיק שבו גם לשיטת המאשימה רק שילוב של שלושת סוג הראיות, שהם: טביעה כף יד, אمرות חוץ בפני המדובב, ושקרי הנאשם, רק הם יכולים להביא להרשעה, הרי ביחס לשתיים מהראיות, כלשון הסניגור, "**לא היה בהן מאומה שהצדיק הסתמכות עליהן לצורך הגשת כתוב אישום**" (סעיף 14 לבקשתה; מודגש במקור).

69. עיקר נימוקיו של הסניגור מתייחסים לראייה של אמרות החוץ בפני המדובב. לדברי הסניגור, המאשימה ידעה שהمدובב בעבר הפליל אנשים אחרים, והסתירה נתונים מבית המשפט; המדינה גם ידעה שהמדובב העיד בתיק קודם בעניין דומה ודבורי נדחו; המדינה ידעה כי אין אמרת בטענת המדובב כאילו היו סימנים ואמרות שנאמרו על ידי הנאשם ואשר יש בהם כדי להפלילו בעבירות השוד. לעניין זה מתייחס הסניגור לשקר בעניין האמרה "**לא היה אף אחד אצלה**", והסימונים שכביבול סימן, כאשר אף אחד מהשורטנים התצפיטניים לא ראה זאת, וזאת תוך

התעלמות מדבריו של הנאשם למذובבים כי לא ביצע את השוד (ראה על כל הנ"ל סעיפים 15-23 לבקשתה).

70. לעניין הראה בדבר שקרי הנאשם, טענת הסניגור היא כי המאשימה ידעה שהנאשם הכחיש תחילת את כניסהו לישראל בשל חשש מפני הפעלת עונש מאסר על תנאי שהיה תלוי ועומד נגדו. ברם, המאשימה עצמה האינה לנאם בכך שמספר שוכנס לישראל מספר פעמיים ואימצה את גרסתו ובכתב האישום האשימה אותו באופןן כניסה לישראל (סעיפים 24-26 לבקשתה).

71. בתשובה לטענה שהסניגור ציפה כי תיטען (ואכן נטען על ידי המדינה), מצין הסניגור כי "**הארכות מעצרו של המבוקש לא איננו את העילה**", כלשון סעיף ג.3 לבקשתה, שכן בטיעוניו של הסניגור בכל הערכאות השיפוטיות בעניין המעצר "**לא הוסכם ולא נקבע כי מציאות ראיותancaora ביחס לעבירות השוד, והסתמכו להארכת המעצר נעשתה מלכתחילה ולאורן כל הדין, רק משום שלא היה בכוחו להעמיד חלופה ראוייה לצורך שחרורו**" (סעיף 27 לבקשתה; ההדגשה במקור).

72. טענתו החלופית של הסניגור, עו"ד סודרי, היא כי מתקיימת בעניינו של מרשו העילה השנייה שבסעיף 80(א) לחוק העונשין, לפיה "**יש נסיבות אחרות מצדיקות את הבקשה**". הוא עיר לכך כי מודובר בעילה עמו מהגמישה ומסביר כי יש שלושה סוגים מקרים בהם ישמה עילה זו: נסיבות שענין היליכי המשפט בכללם; אופי זיכוי של הנאשם; נסיבותיו האישיות של הנאשם; וכן הזכיר את שיקולי הצדק ומעמדו של היחיד לפני המדינה (סעיף 29 לבקשתה).

73. "ישום מבחנים אלה לענייננו, לשיטת הסניגור מצדיקים את פיצויו המלא של הנאשם, בשל נימוקים אלה (סעיף 30 לבקשתה): אופיו והליך זיכוי של הנאשם, שבא לידי ביטוי בזכוי מלא בכך שבית המשפט לא האמין למذובב, שהמציא ראיות נגד הנאשם; משך ההליך המשפטי ומעצרו של הנאשם במשך 20 חודשים מאחורי סORG ובריח; התנהלות המאשימה בהגשת כתב אישום בגין משפט ובנסיבות אלה הוא מתיחס הן להגשת כתב האישום, הן להטיעית בית המשפט ביחס לתגמולו של המذובב והן לעניין הסתרת חומר החקירה בעניין בדיקת הטלפון הנידיש של הנאשם; התנהגות אנשי המשטרה במהלך המשפט, שלטענת הסניגור לא רק שחקירתם לוותה במחדרי חקירה רבים אלא אף, כלשונו, "**חולקם זיפוי ראיות וקצין המذובבים פועל לשיבוש עדותם של המذובב**" (סעיף 30.ד סיפה לבקשתה); התנהגותו של הנאשם בחקירה ובמשטרה, שאמונה בתחילתה שיקר (והסבירו שלא רצתה להסתבר בשל מסר על תנאי על עבירות שב"ח), אך שיתף פעולה עם החוקרים, הביע נכונות להסתובב בירושלים ולהראות את המקומות שבהם חיפש עבודה, וכן הודה בתחלת המשפט בעבירות השב"ח, ולכן יש להוסיף כי "**העד במשפטו עדות שהיתה מהימנה על בית המשפט**" (סעיף 30.ה סיפה לבקשתה).

74. במהלך השלמת הטיעונים בעל פה, חזר ב"כ המבוקש על הנימוקים הללו ואף הרחיב אותם וביססם על קטעים מהפרוטוקול ומהחומר הרואות.

75. ראוי לציין כי במהלך השלמת הטיעונים בעל פה אישר עו"ד סודרי, בתשובה לשאלתי (עמ' 1271), כי אין לו טענות על כך שב"כ המאשימה הינה שדין טביעה כפ"ד דין טביעה אבע (עמ' 1272); ולכן, לאור קביעות בית המשפט כי טביעה כפ"ד היא קבילה, הצהיר הסניגור המלומד, עו"ד קובי סודרי, כי "**לצורך הבקשה הזאת אני מסכימ שזאת הייתה ראייה תקפה**" (עמ' 1272, שורה 11).

76. ברם, עיקר טענתו של הסניגור היא, כי מאוחר וגם לשיטת המאשימה הבסיס להרשעה הוא מבנה משולב של שלוש ראיות, שהשנייה והשלישית שבחן הן אמרות חז"ל של הנאשם וشكרי הנאשם (עמ' 1272 שורה 16), והוא הדגיש כי לא ניתן היה לכתחילה לסמן על המذובב ולא ניתן היה, מלכתחילה, להגיש כתב אישום על בסיס

הדברים המדויקים שאמר המדובב.

77. המדינה טענה כי מבחינתה אמרות החוץ של הנאשם נאמרו בפני המדינה בכתב), ועל אף שהיב ב"כ הנאשם אינה יכולה לחלק על מה שכתוב בפסק הדין, ואם לא ערערה, אין משקל לטענותה זו (עמ' 1277 לפרוטוקול); הוא הסב את תשומת הלב לקטעים בפרוטוקול הדיון בהם העיד המדובב צוטטו קטעים מההחלטה המדובבת (עמ' 1277 לפרוטוקול).

ז. תשובה המאשר לבקשתו של הנאשם להחזיר הוצאות הגנה ופיזוי על מעורר

78. עמדת המדינה היא כי יש לדחות את הבקשה (תגובה בכתב של עו"ד דפנה אברמוביץ', סגנית פרקליטת מחוז ירושלים (פלילי) מיום טו בתמוז תשע"ה (15.7.15); להלן: "התגובה").

79. נקודת המוצא התחלהית של המדינה היא כי עצם היזקי אינו מקנה זכות אוטומטית לקבל פיצוי בכל מקרה, בכל סכום ועל כל סיכון נזק; שכן, יש למצאו איזון, וזאת עקב הרצון להימנע מהרתעת יתר של רשות האכיפה; ועל כן זכות הנאשם לפיזוי או לשיפוי היא מוגבלת ויחסית (סעיף 3 לתגובה והאסמכתא המובאת שם). לטענתה המדינה - ואף זאת על בסיס פסיקה - כדי שנאשם זוכה בפיצויים על פי סעיף 80 לחוק העונשין, עליו להתגבר על שלוש משוכות: תנאי סף;UILות זכאות; שיקול דעת בית משפט (סעיף 4 לתגובה).

80. לשיטת המאשר, ואף זאת בהתבסס על פסיקה, כדי לקבוע זכאות נאשם על פי העילה הראשונה של סעיף 80 הנ"ל, יש לקבוע כי חוסר הסבירות של התבעה בהגשת כתב אישום הייתה קיצונית ובלתי, וכי מדובר במקרים בהם הוגש כתב אישום ללא יסוד כלל או היסוד רעוע באופן קיצוני, וכי המבחן לכך הוא מבחן אובייקטיבי (סעיפים 6 ו-7 לתגובה).

81. היישום לקרה שלפניו, כפי שהסבירה עו"ד אברמוביץ' היה זה: בפני המדינה היו ראיות אלה: חלק מטיבעת כף היד; הودעה מטעם המדינה ותמליל שיחה בין המדינה לנאים הכללים אמירות מפלילות של הנאשם; גרסה כבושא ומפתחתת של הנאשם אשר לכניסתו שלא כדין לישראל (סעיף 8 לתגובה). כאשר מודגש כי "מכלול הראיות האמורויות לעיל, לרבות אמרות חז"ץ מפלילות שנאמרו על ידי המבחן במסגרת תמליל שיחות ביןו לבין המדינה, בציירף הודעות המדינה בעיקר באשר לסימנים שטען שיטמן לו המבחן, כל אלה היו פוטנציאלי של ממש להרשעת המבחן" (סעיף 9 לתגובה); ובמה שרש: המשיבה סקרה כי בהודעתו בעניין סימני הידיים יש לחזק ולהוסיף לראיות שצינו בסעיף 8 (סעיף 10 לתגובה).

82. ב"כ המאשר ערה להכרעת הדיון שבאה לא האמנתי למדובב, אך היא מדגישה כי: "**בעת הגשת כתב האישום לא הייתה אפשרות לבחירתו לחזור את עדות המדינה בבית המשפט**" (סעיף 11 לתגובה).

83. בסעיף 14 לתגובה טענת המדינה, בנגדו לסעיף 19 ו-20 לבקשתה שבאה נטען כי המדינה הייתה מודעת לשקרים של המדינה, כי אמרות החוץ של המבחן לפני המדינה היו באותו מוקמות אליה הפניה בסיכוןיה. כבר הערתי לעיל כי ב"כ הנאשם סבור כי אין מקום לחזור לשלב הסיכוןים אלא מה שמחייב הוא פסק הדיון (ראה פסקה 77 לעיל).

84. אשר לטענה כי אין אינדיקציה לכך שה הנאשם עשה סימנים למדובב, לאור העובדה שהשופטים בעמדת הtcpfiet לא העידו על כך, תשובה המדינה (בסעיף 15 לתגובה) היא כי השופטים לא הבינו בכך אין בכך כדי להביא למסקנה כי מדובר בסיטואציה שבה לא היה מקום להגיש כתב אישום.

85. המדינה סבורה כי יש לתת משקל לא רק לגרסתו הכבושה של הנאשם בחיקורתו אלא על כך שלא היה מהימן בכך שחייב לחשוב החוקרים לעניין הימצאות חלק מטבחית כפ' ידו, וזה אחד מן הנדבכים הראייטים (סעיפים 17 ו-18 לתגובה), כאשר לכך יש לצרף את הودעת המתלוונת לפיה האנשים שudadו אותה היו ערבים ואף בכך יש לחזק את המצד הראייתי המשולש שהוא בידי המשאימה במועד הגשת כתב האישום (סעיף 19 לתגובה).

86. לעניין המעצר, טענת המדינה היא זו: "**הנאשם הסכים למעצרו, דבר המאיין את העילה הנטענת.**" המשיבה טוען כי הסכמה [צ"ל: הסכמה] **למעצר משמעה הסכמה לקיימן של ראיות לכואורה ויעילת מעצר** (סעיף 20 לתגובה). ובהמשך, בסעיף 28 טעונה המדינה כי "**העובדת שהנאשם היה עצור לאורך כל ההליך נבעה מהעובדת שבאה כוחו הסכים, כפי שצווין, לקיימן של ראיות לכואורה בענינו, ולקיומה של עילת מעצר מסווג מסוכנות שקמה נגדו.**"

87. אשר לעילה השנייה שבסעיף 80, קרי: "**נסיבות אחירות הצדיקות זאת**", סבורה ב"כ המדינה כי אין המקירה שבפני נכנס למסגרת זו. היא מביאה דוגמאות של נאים שנפל קורבן לעלייה כוזבת של המתлонן או כאשר המשטרת לא חזרה טענת אליבי, לה טען הנאשם בשלב ראשון במשפטה והוא מזוכה מטענת אליבי (סעיף 23 לתגובה). אך המקירה שלפנינו רחוק מכאן שכן הזכוי נבע מכך שבית המשפט שמע את מכלול הראיות והעדיף את טענות ההגנה במרבית הנקודות השניות בחלוקת, אך אין משמעות הדבר של זיכוי מוחלט כדי לחיב פיצוי לפי סעיף 80 (סעיף 26 לתגובה).

88. בהקשר זה צינה המדינה כי בית המשפט העליון קיבל את שני ערעוריו המדינה (סעיף 27 לתגובה).

89. לטענת המדינה, התארכות ההליכים, שבמהלכם היה הנאשם במעצר, נגרמה עקב חקירות נגידות ממושכות של הסניגור שחלקו תחת החיסין ובית המשפט העליון קיבל את עמדת המדינה בעניין זה, וכן הוקדישו מספר דיןונים ל汰ודת החיסין בעתרות חוזרות ונשנות של הסניגור להסרתם (סעיפים 29-30 לתגובה).

90. מאחר והנאשם הורשע ונדון לששה חודשים מאסר והפעלת ששה חודשים מאסר על תנאי במצטבר, כך שירצה בפועל עונש של 12 חודשים מאסר בפועל (סעיף 31 לתגובה), בשל עבירות השב"ח, בכרך "**נשפטת הקרקע תחת טענותיו של המבקש, בהתייחסו לאותם 12 חודשים, שהרי בסופו של יום הורשע בעבירה ועונשו נגזר ב涅גזר**" (סעיף 32 לתגובה).

91. ביחס להנהלותו של קצין המדובבים ועדותו של אחד השוטרים בתצפיית, כתובת המדינה מילים אלה: "**על אף שהיא מקום להימנע מהתרחשויות אלה, המשקל היחסי שיש לתת להם הוא נמור**" (סעיף 33 לתגובה).

92. לעניין גובה הפיקצי כתענה חלופית או למען הזהירות, מצינית המדינה כי לגבי אחד מן המועדים של הדיונים 18.7.13 - מבקש הנאשם סך של 4,587 ל"נ, במקומ 1,376 ל"נ (סעיף 36 לתגובה). כמו כן היא מצינית כי מספר דיןונים עוסקו סביר תעודת החיסין וחיקירתו הנגדית של המדובב כלשונה, "**בנושאים שאין להם ولو קשר רחוק לכתב האישום**" (סעיף 37 לתגובה).

93. בהשלמת הטיעונים בכתב, כאשר עו"ד סודרי טוען כי על טובע סביר היה לשמע את ההחלטה ולהשווות אותה לתמליל ואז היה מגלה שאין ראיות מספיקות, ובעינוי זאת אחת מן הרשלניות של המדינה (עמ' 1280 שורה 20 ועוד), תשובה המדינה כי זה החומר שהיה בידי הتبיעה (עמ' 1283 שורה 30) והסבירה את הקשיים של התרגום לערבית של הקלדות שתחילה מתומלים על ידי שוטר במסגרת האזנה ראשונית (עמ'

1284-1285). גם כאשר נשאלת פעם ופעמים על ידי, לא שינתה את עמדתה כי זה החומר שהיה בפניה ותובע סביר היה צריך להגיש כתוב אישום על בסיס זאת (עמ' 1287-1285).

94. אשר לטענה כי לא ניתן היה להסיק מדברי המذובב על סימני הידים, אמרה עו"ד אברמוביץ' כי "המאמינה להבנתה - יכול להיות הבנה מוטעית אבל לא ניתן לומר שזה נעשה בחוסר תום לב" (עמ' 1287, שורות 12-13).

95. לעניין הטענה של הסניגור לפיה לא ניתן היה להסיק מדברי המذובב כי מדובר למי שביצע את העבירה כשהוא רעלן פנים אלא רק חובש כובע, ענתה עו"ד אברמוביץ', כי היא הבינה שמדובר במסכת סקי, שהיא דומה לרעול פנים ולא לכובע (עמ' 1290-1288). מבחינתה מדובר בפרשנות של הودאת המתלוננת (עמ' 1290).

96. ככל שמדובר בדברי המذובב שפירש את תנועת היד של הנאשם של עיגולים על עינו כרעולי פנים, עמדת המדינה הייתה כי מדובר בשאלת פרשנית ולכן צריך להביא עניין זה לבית המשפט (עמ' 1290, שורות 9-10 וכן עמ' 1291 שורה 14).

97. ב"כ המאמינה, עו"ד אברמוביץ', נתנה משקל לכך שהנائم אישר רק בהודעה הששית מתוך עשר ההודעות, כי נכנס לשטחי ישראל, וכן אין להאמין לו (עמ' 1293-1294).

98. גם בדיון לפני זהה ב"כ המאמינה על כך שהסניגור הסכים שיש ראיות לכואלה לעניין המעצר גם בדיון לפני כב' השופט כרמי מוסק בבית המשפט המחוזי (עמ' 1297 שורות 8-11), וכן נקבע הדבר בהחלטת כב' השופט זילברטל בבית המשפט העליון (עמ' 1298 שורות 3-5), וכן אין בסיס לפיצוי לפי סעיף 80.

99. טענה נוספת שהועלתה על ידי המדינה במהלך הטיעונים לפני הייתה זו: מאחר שב"כ הנאשם לא טען "אין מקום להשיב לאשמה", הוא עצמו היה ער לכך שיש ראיות לכואלה (עמ' 1298 שורות 7-9).

100. למדינה התאפשר להגיש את הפרוטוקולים והחלטות בעניין המעצר, וכך עשתה. על כך השיב ב"כ הנאשם כי הוא הצהיר לפני בית המשפט שיש לו טענות כבודות משקל ביחס לעבירות השוד ורק מטעמי ועילות והעדר חלופה, הסכים למעצר. לדבריו, התיאור של ההליכים במסגרת ההחלטה כב' השופט זילברטל, אינו משקף את טיעוני בעניין המעצר. בכל מקרה, על פי פסיקה שהביא הסניגור, גם אם נקבעו ראיות לכואלה לצורך החלטה במעצר, אין בכך לבטל אייזו מעילותו של הנאשם לפי סעיף 80 לחוק העונשין (סעיף 3 ל"השלמת מסמכים מדיניים המעצר עד לתום ההליכים", שהגיש הסניגור).

דין

ח. התשתית הנורמטיבית

101. הבסיס הנורטטיבי לבקשת הנאשם לקבל פיצוי, הוא סעיף 80 לחוק העונשין, התשל"ג-1977, שזה לשונו:

"(א) משפט שנפתח שלא דרך קובלנה וראיה בית המשפט שלא יהיה יסוד להאשמה, או שראיה נסיבות אחרות המצדיקות זאת, רשאי הוא לצוות כי אוצר המדינה ישלם לנימם הוצאות הגנתו ופיקוי על מעצרו או מאסרו בשל האשמה שמנה זוכה, או בשל אישום שבוטל לפי סעיף 94(ב) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], תשמ"ב-1982 בסכום שיראה לבית המשפט;

במשפט שמנהל קובל רשיי בית המשפט להטיל על הקובל תשלום כאמור.

(ב) שר המשפטים רשאי לקבוע בתקנות, באישור ועדת החוקה חוק ומשפט של הכנסת, סכומי מקסימום להוצאות ולפיוצים האמורים.

(ג) החלטת בית המשפט לפי סעיף זה ניתנת לערעור כפסק דין בפלילים."

102. ההחלטה בעניין סעיף 80 צוטטה על ידי ב"כ שני הצדדים, ומוקובל לראות בע"פ 4466/98 רami Dush'i מ' מדינת ישראל פ"ד נ(3) 73 (2002), שנדונה בהרכב מורחב את פסק הדין המנחה (הוא צוטט, בلمعلاה מ-190 פסקי דין של בית המשפט העליון).

103. לאחר חקיקת חוק יסוד: כבוד האדם וחירותו, פורש הסעיף באופן מרחב יותר לטובת הנאים (ראה: ע"פ 96/96 יוסף ריש נ' מדינת ישראל, פ"ד נ(1) 481 (1997); רע"פ 960/99 דני מקמילן נ' מדינת ישראל, פ"ד נ(4) 294 (1999)). בהמשך,קבע ב' השופט יצחק עמית בפסקה 3 לחוות דעתו בע"פ 10/5097 גד אשר בוגנים נ' מדינת ישראל (2013), לאחר סקירת ההחלטה: "דומני כי **פסקת הפיצויים במקורה דין מקרבת אותנו להכרה במוסד אחريות ללא אשם**". וראה גם את מאמרו של עומר דקל, "הזכיר - זכאי לפיצויים? על זכותו של הנאשם שזכה בפיצויים בגין נזקיו", על משפט, כרך ט (תשע"א), עמ' 523, המוזכר שם.

104. אני עצמי פסקתי מספר פעמים פיצויים על פי סעיף 80; ראה: ב"ש 6826/04 נועם פרדרמן נ' מדינת ישראל (2005) [וראה שם בפסקאות 62-65 את עמדת המשפט העברי בעניין זה כפי שהוא בוטה בשוו"ת דברי ריבות, סימן רלב, והדין על חשיבות קליטת המשפט העברי בסוגיה זו]; ת"פ 13-11-51324-מדינת ישראל נ' ישראל אברמוב (2015); ת"פ 14-02-18632-מדינת ישראל נ' דרור משלט (2015); ואין כאן מקום להאריך ולהזכיר שוב נספח על הדברים הידועים.

105. מאחר והעקרונות אינם שונים בחלוקת, כאמור, ב"כ שני הצדדים הזכירו את פרשנת דבש הנ"ל, עלי' להכריע האם אכן התקיימו התנאים של החלק הראשון של סעיף 80, דהיינו: האם "לא היה יסוד להאשמה", כאשר גם בפרשנת בוגנים הנ"ל הוזכר כי יש להוכיח שכתב הנאשם הוגש "**ambil'i** שהיה לו בסיס כלשהו או שהיסוד להאשמה הוא רועע ביותר... מדובר **בנסיבות חריגות של זדון**, חסר תום לב, רשלנות חמורה ביותר, או אי סבירות מהותית ובולטת" (מצוטט גם על ידי ב"כ הנאשם עצמו בסעיף 13 לבקשתו).

ט. האם החומר שהוא בפניו ב"כ המआשימה הצדיק הגשת כתב אישום?

ט.1 הריאות - כלל

106. כדי להכריע בשאלת האם התקיימים היסודות הראשונים של סעיף 80, יש לבדוק מה הייתה התשתית הראיהית שהונחה בפני הפרקליט ואשר גרמה לו להחליט להגיש כתב אישום. לטענתעו"ד סודרי, ב"כ הנאשם, החומר היה מועט ואני עולה כדי ראיות מצדיקות הגשת כתב אישום; לעומת זאת, משיבה ב"כ המדינה,עו"ד אברמוביץ', כי כל טובע סביר היה מגיש כתב אישום בנסיבות אלה.

107. אין מחלוקת בין הצדדים, כי כדי לקבל החלטה בדבר הגשת כתב אישום, יש לבדוק האם בחומר הריאות יש חומר מספיק כדי להרשיע את הנאשם, וזה אמת המידה לשאלת האם מוצדק להגיש

כתב אישום.

108. אין חולק כי בתיק זה לא היו ראיות ישירות, שכן המטלוננט לא זיהתה, לא את הנאשם, ואף לא אחד מן השודדים, עד כדי כך שהמשטרה ויתרה על ערכית מסדר זהה (ראה פסקה 43 להכרעת הדין; פסקה 46 לעיל).

109. גם ב"כ המדינה מסכימה שכדי שהיה ראיות מספיק להרשיע, לא ניתן להסתפק בראיה נסיבתית אחת אלא רק שילוב של שלושת הראיות, שיפורטו להלן, הם אלה שבכוחם להרשיע, כפי שנאמר לעיל, הם אלה המצדיקות הגשת כתב אישום.

110. כוונתי לשולשת סוג הראיות כפי שפורטו בפסקה 44 להכרעת הדין (ראה פסקה 46 לעיל):

א. טביעה כף יד, שנמצאה מחוץ לדירה על השיש בחדר המדרגות, ואשר המדינה טוענת כי היא של הנאשם.

ב. אמרות חוץ של הנאשם בפני המדווח.

ג. שקריו של הנאשם, המוכחים כי גרסתו, כפי שמסר במשטרת ובבית המשפט, היא גרסת צב.

ואכן, בדרך זו הלכה המדינה מאז תחילת התקיק, וכך אף הציגה את הדברים בפני בית המשפט העליון ב"סבירו השני"; ראה הצעitos מדברי כב' השופט הנדל בע"פ 367/14, כפי שהובאו לעיל בפסקה 39].

ט.1 טביעה כף היד

111. לעניין הראיה הראשונה של טביעה כף היד, טוענת הנאשם לאורך כל המשפט הייתה שאין היא שותה עריך לטביעה אצבע וכי יש פגמ בשרשרת הבאת מעתק טביעה כף היד על הקיר החיצוני בחדר המדרגות, עד להבאתה למו"פ. ברם, בהכרעת הדין (פרק א', פסקאות 55-101), דחיתי טענות אלה של הסניגור וקבעתי כי הראיה קבילה, וכי ניתן לקבוע על פי עקרונות דיני הראיות הדורשים במשפט הפלילי כי אכן הנאשם הוא זה שטביעה כף ידו הייתה על הקיר החיצוני בחדר המדרגות הסמוך לדירת המטלוננט.

112. בהקשר זה ראוי לציין כי הסניגור עצמו, בשלב בקשתו לפיזויים לפי סעיף 80 אינו חולק עוד על הכרעת הדין והוא מסכים כי אכן צדקה הפרקליטות בכך שהניחה שראיה זו היא ראייה תקפה (ראה: פסקה 75 לעיל).

113. השאלה היא האם די בראיה זו כדי להגיש כתב אישום? על כך התשובה שלילית, הן מפני המאשינה והן מפני הנאשם.

114. מכאן, שיש לבדוק האם שתי הראיות הנוספות מתווך המארג המשולש של הראיות (כפי שהובאו לעיל בפסקה 110 לעיל), הן ראיות מספיקות כדי שפרקליט סביר יגיש כתב אישום על בסיסן.

ט.2 שקרי הנאשם

115. ככל שמדובר בראיה האחרונה, דהיינו: שקריו של הנאשם, אני סבור כי אין בסיס להחלטת הפרקליטות להעמיד לדין בגין זאת.

באשר, שקריו של הנאשם היו רק בהודעות הראשונות במשטרת ואילו בהודעות האחרונות הוא אישר שיצא מיו"ש

והיה באזרה הנטען;

שנית, מלכתחילה היה מקום לקבל את הסברו של הנאשם, או למצער מתחת משקל מאוד נמוך לשקרו של הנאשם בהודעות הראשונות, שכן הסברו שעשה כן בשל מסר על תנאי המרחק מעליו בגין עבירות שב"ח, הוא הסבר מתתקבל על הדעת;

שלישית, אם אכן תפקיד הפרקליטות הוא הגיע לחקר האמת ולא רק לאסוף ראיות לחובת הנאשם, מן הראי היה לשלוח את התקיק להשלמה כדי שהנאשם יצא עם אנשי המשטרה ויצויב האם אכן היה באותו בגין. ה"הסבר" של ב"כ המדינה לפניו בפניו מבחינה מחייבת צדקה המשטרת שלא עשתה כן, אינו מתתקבל על הדעת ונדחה על ידי ההחלטה הדין (פסקאות 193-194);

רביעית, חזקה על פרקליט מיום ומנוסה, כי יודע הוא את ההחלטה לפיה טביות אצבעות מחוץ למקום השוד אינה מספיקה להרשעה. אם טביות אצבעות משקוף חלון הדירה הביאה לזכוי מחמת הפסק (ראה פסק הדין המובא בפסקה 195 להכרעת הדין), קל וחומר שטביות כף יד על שיש בחדר המדרגות מחוץ לדירה מצדיק זיכוי.

ט. 3 התווודות הנאשם בפני המדובב

116. לב המחלוקת בין ב"כ הצדדים הוא הראיות בקבוצה השנייה, דהיינו הודהה הנאשם הנאשם בפני המדובב.
117. בכל הקשור לסוגיה זו, לצערי, על אף ניסיונותיו לקבל תשובה ברורה מן הפרקליטות, לא הצליחו.
118. לאחר שככל החומר נפרש לפני, כולל התיעוד המלא של דבריו המדובב והנאשם בשיחות ביניהם (עד לפני החקירה הנגדית של המדובב), אין בחומר זה ولو שמצה הודהה של הנאשם ביצוע השוד.
119. נהפוך הוא. לכל האורך מכחיש הנאשם כל קשר לשוד.
120. טענת המאשימה כאילו עשר הטענות או יותר אמר דברים המתיחסים לכך שהמתלוונת היא יהודיה ואין ערך לשבעתה, אין בהם ראייה ואפילו הקלושה ביותר אשר מכואה פרקליט סביר היה מניח כי יש הצדקה להגשת כתב אישום.
121. גם טענות המדינה כאילו הנאשם התוודה בפני המדובב בכך שאמר לא היה אף אחד בבית, אינה טענה המתתקבלת על הדעת. אף טובע סביר לא היה מעלה על הדעת להעמיד לדין הנאשם את המילים הללו, באופן שניין לראות בהם התווודות במעשה שוד.
122. העיקר ששימוש בסיס לאורך כל הדיונים בפניו הייתה טענת המדינה כי הנאשם עשה בפני המדובב תנועות מהם ניתן להסיק שהיא רעל פנים, וזה קשור אותו לשוד.
123. גם בעניין זה מסקנתי היא כי טובע סביר לא היה יכול להסיק את הדברים. תחילת אומר כי המדובב לא אמר שהנאשם אמר לו שהוא רעל פנים, אלא המדובב טען שהנאשם לקח את שתית דיין ועשה אותו בנסיבות עיגולים על עיניו ומשם הסיק המדובב כי מדובר בתנועה המשקפת אדם שהוא רעל פנים. דברים אלה רוחקים מן המציאות, ואני מעלה על הדעת כי טובע סביר היה מסיק מהם התווודות כי הנאשם היה רעל פנים.
124. יתרה מזו, וזה העיקר: מאחר ועוד' אברמוביץ', ב"כ המאשימה, טעונה בפניו - ובצדק - כי יש להסתכל על כל מאגר הראיות באופן מלא, מיד מזדקרת השאלה כיצד התווודות כי הנאשם היה רעל פנים תסייע למאגר

ראיות זה. לטעמי, אם אכן הנאשם היה אומר שהוא רעל פנים, היה זה דוקא מוכיח שלא השתתף בשוד הנטען, שכן המתלוונת (שלדבירה יש להאמין; ב"כ שני הצדדים הסכימו לקבל את הودעתה במשפטה מבלי שתיעיד), ספירה על כך שאחד מהשודדים היה עם כובע שעליו המילה "משפטה" ולא טענה כלל כי מיהו היה רעל פנים. כפי שכבר ציינתי בפסקה 174 להכרעת הדין **"בכתב האישום אין אפילו רמז כי השודדים היו רעלים פנים."**

.125. צודקת ב"כ המאשימה (ראה דבריה המצווטים בפסקה 82 לעיל), כי לא ניתן לצפות בעת הגשת כתב האישום כי המדובב יתגלה כמי שאינו דובראמת. אולם, כל מה שכתבה לעיל על המדובב והנואם מבוסס אר ורק על החומר בכתב שהוא בפני המאשימה סמוך לכתיבת כתב האישום. חומר זה, כפי שהוטה לעיל, אינו מצדיק הגשת כתב אישום ותובע סביר לא היה מגיש כתב אישום על בסיס חומר זה.

.126. טענת המאשימה כי לעניין תנוועות היד של הנאשם על עיגולים על העיניים, מדובר בשאלת פרשנית שיש להביאה לבית המשפט להכרעה (פסקה 96 לעיל), אינה מקובלת עלי". אם ב"כ המאשימה, או כל תובע סביר אינו משוכנע שמדובר בראייה מספקת, התירוץ **"בית המשפט החליט"**, אינו מצדיק הגשת כתב אישום. זאת בנוסף לעצם הפרכה לעניין הטענה שהנואם היה רעל פנים כמוסבר לעיל.

ו. התנהלות ההלין

.127. מסקנתי היא כי התקיימ התנאי הראשון האמור בסעיף 80 וכי תובע סביר לא היה מגיש כתב אישום על בסיס חומר הראות שהוא בפניו.

.128. בכל מקרה, ובקל וחומר התקיימה החלופה השנייה בסעיף 80 שכן הנסיבות מצדיקות פיצוי לנואם.

.129. טענת המדינה כאילו בית המשפט העליון פעמיים קיבל את עדמתה בשני העعروים (ראה תת פרק 2 ותת פרק ה.4 לעיל), אין בה כדי להעלות ולהוריד. כל שקבע בית המשפט הוא עדמה עקרונית ביחס לגבולות חישון של עד. בධיעבד, הבהיר כי בית המשפט העליון הורתה לשוא, שכן המשפט הוכרע על סמן העדר ראיות מლכתית של דברי המדובב, ולא כל שכן קביעותי העובדות כי אין להאמין למילה אחת היוצאת מפיו.

.130. בכל מקרה, ובכן תשובה לטענה אחרת של המדינה, הסניגור המלומד לא יכול היה לדעת מה הדבר שלבסוף יביא לזכיו מרשו, ולכן ניהל את המשפט על כל נושא ונושא, ועל כל שאלה ושאלת בחקירה נגדית של המדובב.

.131. לא מצאת פגם בדרך התנהלות זו של סניגור, המצווה ליציג נאמנה את מרשו (ראה והשווה סעיף 54 לחוק לשכת עורך הדין), תשכ"א-1961: **"במילוי תפקידיו יפעל עורך הדין לטובות שלותו בנאמנות ובמסירות, ויעזר לבית המשפט לעשות משפט;** ההדגשה הוספה).

יא. האם הנאשם זכאי לפיצוי על מעצר "מוסכם"?

.132. טענה חולפת של המדינה היא כי לכל אורך הדיונים הסכים הנאשם למעצרו, הן בבית המשפט המחויז והן בבית המשפט העליון, ועל כן אין כל הצדקה לפצותו.

.133. ראייתי את הפרוטוקולים של הדיונים בעניין המעצר, וצדוק ע"ד קובי סודרי כי בדיוני לפני כב' השופט

כרמי מוסק בתיק מ"ת 22449-06-13 לא הודה בקיום ראיותلقואורה אלא להיפך, אמר כי "יש לי טענות כבדות ביחס לאיושם של השוד בנסיבות חמירות", אך הבין שבשל האישום בגין כניסה לישראל שלא כדין שלגבייה לחובת מרשו עומדת מסר על תנאי בר הפעלה, יש צורך בחלופת מעצר משמעותית ואין לו חלופה כזו להציג (עמ' 10 לפרטוקול מיום 29.7.13). גם בהארכת המעצרים בבית המשפט העליון לא הודה הנאשם בכך שיש ראיותلقואורה נגדו (ראה, לדוגמה, החלטת כ' השופט - כתואר א' - סאלים ג'יבראן בבש"פ 5652/14). אכן, כב' השופט זילברטל בבש"פ 3675/14 במסגרת תיאור הרקע, ובתחילת דיון מציר כי המעצר היה בהסכמה זו את כי קיימות ראיותلقואורה להוכחת המvioחן לו (פסקאות 5 ו-10 להחלטה מיום ג בתמוז תשע"ד (1.6.14)); אולם יש מן הצדק בדברי הסניגור כי הדברים נכתבו בשגרה דילשנא ובמראצת הדברים ואין בכך קביעה שיפוטית של בית המשפט העליון לפיה יש בתיק זה ראיותلقואורה המצדיקות דחיתת בקשה המערער לבקשת פיצוי בגין מעצר.

134. יתרה מזו, כעולה מפסקת בית המשפט העליון בתיק אחר (רע"פ 1767/94 חגי יוסף נ' מדינת ישראל פ"ד נג(1), בעמ' 505, פסקה 14, לפסק דין של הנשיא כב' השופט אהרן ברק, שדבריו הסכימו כב' השופט יצחק טירקל וככ' השופט פרופ' יצחק זמיר (1999)), מעצר עד תום ההליכים אינו מהווה מחסום לבקשת פיצוי על בסיס העדר יסוד לאשמה.

135. ב"כ המדינה טענה כי הנאשם נידון בפועל ל-12 חודשים מאסר (ששה חודשים בגין עבירות השב"ח, וששה חודשים בגין הפעלת מאסר על תנאי בגין עבירות השב"ח, במצבבר), ועל כן, לטענתה, אין הוא זכאי לפיצוי בגין תקופה זו.

136. אכן, צודקת ב"כ המדינה. אך עיון בבקשת המבקש מגלה שכן הוא צפה טענה זו, ובסעיף 32 לבקשתו, ציין כי מרשו היה עצור מיום 28.5.13 ועד 27.1.15 במשך 20 חודשים, ועתירתו היא לחיבב את המדינה כפיזי עבור ימי המעצר של שמונת החודשים שעברו ל-12 החודשים שבгинם היה במאסר בשל עבירות השב"ח, דהיינו: פיצוי בגין 240 ימים, מוכפל בסכום על פי התקנות שהוא 370.4 ₪ ליום, ובסה"כ 896,88 ₪.

יא. הוצאות הגנתו של הנאשם

137. סעיף 80 מאפשר לבית המשפט לפ███ פיצוי לנימאן לא רק על ימי מעצרו אלא גם עבור הוצאות הגנתו, כמפורט בתקנה 9 ובתוספת לתקנות הנ"ל.

138. ב"כ המדינה טענה כי פריט אחד בחשבון הינו 4,587 ₪ (הקרה בתאריך 18.7.13), במקום 1,376 ₪. ברם, צודק הסניגור שכן בתוספת בסעיף 1, הסכום ללימוד התיק, עבודה הכנה ושבאה ראשונה של בית המשפט הוא סך של 4,587 ₪, ועל כן צודק הוא בפרט האמור.

139. בתשובה לטענת המדינה כי חלק מההוצאות נועד לדין בהסתמת החיסין ואינם קשורים לזכויו בשל עדות המדובר, כבר השבתי לעיל כי הסניגור לא יכול לצפות מרחש כי הזכוי יהיה עקב נימוק זה או אחר של בית המשפט וחובתו הייתה ליצג את מרשו באופן שככל טענה של המדינה תבחן על ידו ואם הגיע למסקנה כי יש מקום לתקוף את תעוזת החיסין, فعل כן, גם אם טענתו לא התקבלה במלואה והוא זכאי להוצאות משפט בגין פועלות אלה.

יב. סיכום

- .140. בטרם אסימם, אביע התנצלות על כך שהחלה זו נכתבה רק היום, לאחר שהלפו מספר חדשם לא מועט מיום תום הדיונים לפניי, וזאת עקב תיקים אחרים שהיו תלויים ועומדים לפניי, ובهم כתיבת פסק דין בגין אנשים שנעצרו ועונו שלא כדין על ידי הרש"פ (בעוד שבמקרה שלפני מדובר "רף" בمعנצר).
- .141. בתיק זה צודק הנאשם במלוא טענותיו. הוא זכאי לפיצוי על פי סעיף 80 (א) רישא לחוק העונשין, ולא כל שכן לפיצוי על פי החלופה השנייה של סעיף 80(א) הנ"ל.
- .142. הסכומים המפורטים בבקשת משקפים את התקנות.
- .143. אני נענה גם לבקשת לתוספת מן הצדק לשכר הסניגור, כאמור בסעיף 9(ב) לתקנות. וזאת לאור האמור בפסקאות 209-211 להכרעת הדין, המדברות بعد עצמן.
- .144. לפיכך, אני מחיב את המדינה לשלם לנายนם באמצעות בא כוחו עו"ד קובי סודרי, סך של 214,330 ₪ בתוספת הפרשי הצמדה וריבית, על פי סעיף 3 א סיפה לחוק ריבית והצמדה, תשכ"א-1961, וזאת מיום הגשת הבקשה (16.3.15), על אף, שלכאורה, ניתן על פי סעיף 5(א) רישא לחוק הנ"ל, לקבוע כי תקופת הריבית תהיה מיום "היווצרות עילית התביעה", שיכולת להיות כל אחד מימי המעצר או כל אחת מישיבות בית המשפט.
- .145. **המצוירות** תשליך העתק החלטה זו לב"כ הצדדים.

ניתנה היום, י' تمוז תשע"ז, 04 ביולי 2017, בהעדר הצדדים.